

PREMIS POESIA JOVES 15-17 ANYS

1r premi

Aina Vives Roca

EL MONSTRE DE SOTA EL LLIT

De dia, mires amb els meus ulls
mentre jo m'arrossego per tirar endavant.
Com si fossis una mosca,
xiuxiueges paraules conegudes a les meves orelles.
Mai oblides la teva atracció per les ànimes esquerdades.

No obstant això, segueixo caminant, a poc a poc.
Quan em miro al mirall no em reconec, només hi veig una ombra.
L'elogi, l'excel·lència, l'èxit.
Em permeten parpellejar per un instant.
Retenir aquell breu moment on em sento viva, on importo
L'oasi de l'home cec.
L'olor de la rosa perfumada.
Un moment que s'engoleix, després tremola, esbufega i mor
"Sí. Ho sé fer", "Sí. Ho puc fer"
Com una addicta, persegueixo el sentiment.

Però sé que res serà prou per a tu
Més, més, més, ...
El cant constant
La concentració d'esforços per agradar-te
Més, més, més, ...
Per què ho intento?
Si sé que mai et podré satisfer.

Miro al meu voltant
Veig somriures, cares il·luminades.
L'entorn m'escalfa.
Quan estic apunt d'abraçar-lo, apareixes i ho eclipses tot.
I soc allà sense entendre per què m'has triat a mi.
Per què els altres no et veuen? Per què no et senten?
Per què jo no puc ser com ells?

Durant les meves hores fosques somio en poder ser més forta.
No per molt de temps,

perquè cap sentiment pot durar.
Si cedeixo,
si permeto la més petita esclatxa, hi entrarà una riuada.
Així que m'empasso els sentiments per atipar la gana.
Fingeixo un somriure.

Per què no soc prou?
Per què no tinc el que cal?
I llavors ve la ira. Ho consumeix tot, ho destrueix tot.
Però m'aporta seguretat.
I per tant, ho és tot.
Tot el que necessito.

Perquè quan se'n va només restem tu i jo,
i el buit que existeix entre nosaltres.
Els timbals constants, cada cop més forts, de les teves paraules.
Tot el que vull fer és arraulir-me al meu llit
Amagar-me sota els llençols que em protegeixen, allà on no em pots arribar
Si no em moc potser no em veuràs
T'oblides que no soc l'Atles i que puc aguantar el cel.

Però, el monstre no és sota el llit.
Com puc fugir del meu monstre?
Del meu cap? Dels meus pensaments? De mi?

2n premi

Guillem Boigues Coll

MELOSA AGONIA

Camino a fi d'oblidar el camí,
car meva pietat tètrica,
enlluerna el meu destí.
Com el sol esmorteït,
que ja vol fondre
els seus últims rajos amb l'horitzó,
creuo el riu de joia maleït.

Al meu record arriben olors,
de mar serena en clars estius,
i perdura en els meus dits,
l'esperança que vaig collir.
Sense llàgrimes als ulls,
ploro i moro per dintre,
enyoro i sospiro per fora.

I dels meus malmesos llavis
que foren apassionats i nostàlgics,
paraules esdevingueren cendra.
On és, el teu esclat de furor?
On és, el teu escalf fervent?
On és el teu delit prometedor?
Estan a l'oblit, com les meves il·lusions.

Però crida, crida per última vegada
a la meva porta, t'ho demano,
que la meva llibertat, teva és caçada.
Una tempesta irrompi dintre meu,
el cor s'enutja amb la memòria,
la carn vol el teu tacte de glòria.

Certes eren les paraules que vas dir?
Cert era l'espill de passió dels teus ulls?
Certa era, la teva veu encisa?
Cert era el buit recurrent al meu llit.
I de totes les bales que disparaves,
de desconsol i malenconia,
hi ha una que m'ha perforat al cor.
Ara ferit estic, i no sol la sang brolla,

sinó també la meva ànima i la meva identitat,
i sol en l'impàvid silenci, visc desesperat.
D'aquí poc potser recordaràs
que algú, algun dia, t'estimava de bon grat,
i notaràs un dolç pessic al pit,
tendre i gentil, és l'amor que té cedit.

La teva veu era com la nit en letargia,
tranquil·la, calmada i freda,
tan poderosa i alhora suau, de seda.
I la teva vida era aspra i amb nostàlgia,
enmig la foscor serena.
I feies que la nit plorés, per pena.

Però ara t'odio, t'odio a balquena,
i els meus llavis tendres de figa
besaran el recorregut del teu canó.
Cop al cap, mort o curat?
Un àpat copiós de remordiment
abans del vespre ara és rutina,
mentre l'alcohol ajuda a moure borina.

Però potser mon colom blanc s'enlaira,
volant amb assossec per espines del temps,
i el bec guàrdia una benigna branca de llorer.
Ara ja no em crema la còlera,
ara em lleva el goig de viure;
ara els ocells canten diferent melodia,
Ara sembla que ha arribat el dia.

3r premi

Unai Cerdán Ruiz

I SI...?

Avui porto roba interior negra.

Amb l'únic objectiu de saber que l'estic utilitzant.

I sota, estic totalment despullat,

i tinc pell, centenars de quilòmetres de pell.

Tinc pell que em recobreix els pensaments com si fos fil transparent i poguessis veure a través d'ella.

La meva pell no és a prova de bales, la meva pell és suau, llisa i fàcil de ferir.

Però això no importa, a ningú li importa la fragilitat de la meva pell.

Només els interessa el que fan les meves mans en la foscor.

I si només obren finestres?

Així puc veure el llampec a través dels núvols.

I si sol somien amb un parc infantil en el qual respirar l'aire fresc?

I si tot el que busquen en un quadern és una mà per sostenir-lo?

Només una vegada m'agradaria ser la direcció en la qual algú més va.

No necessito ser el millor, però m'agradaria no ser el terra mai més.

Algunes noies se saben la lletra de totes les cançons que canten juntes.

Troben satisfacció en els seus riures, els seus colzes entrellaçats ressonen en enteniment.

I si canto desafinat?

I si ningú escolta les meves melodies?

Hi ha gent que pot reconèixer un arbre o un pati i saben que han arribat a casa.

Quantes voltes en cercle puc donar abans de deixar de buscar?

Quant trigaré a perdre'm del tot?

Serà possible nedar en l'oceà de qui més estimes sense ofegar-te?

Ha de ser possible nedar sense convertir-te tu mateix en aigua.

Però continuo empassant el que pensava que era aire.

I segueixo amb pedres. Amb pedres lligades als peus.